

Snom

EKNIZKY.SK

za snom

L u k á š P a ľ a



Snom za snom

eknizky.sk

Lukáš Pařa

Táto poviedka bola prihlásená do súťaže

TISÍC SLOV . JEDEŇ PRÍBEH .

Táto kniha bola vyrobená pomocou pressbooks.eknizky.sk a PDF bolo vytvorené pomocou PrinceXML.

Snom za snom © eknizky.sk. All Rights Reserved, except where otherwise noted.

Piesok. Okolo mňa bol iba samí piesok. Ale ako som sa sem dostal? Zaspal som na pieskovisku? Nespomínam si na niečo také. Bolo tu veľké teplo. Teplejšie ako bolo po iné dni. Čo sa stalo? O chvíľu som zbadal ľudí kráčajúc mojím smerom. Boli ale nejaký iný. Oblečený v bielych odevoch. Na hlavách mali čudné čiapky, ktoré sa u nás nenosia. Čudoval som sa, že im nie je v tom oblečení a čiapkach teplo. Ja som mal na sebe krátke tričko a mal som pocit, že sa idem roztopiť. Boli čoraz bližšie a bližšie. Inokedy by som sa ich bál, pretože som nevedel kde som a kto sú títo neznámi ľudia. Iba prešli okolo. Nikto si ma ani nevšimol. Akoby som bol neviditeľný. Prestával som tomu čoraz viac chápať. Približoval sa ku mne starší pán. Tento ma už asi zaregistroval, pretože sa zastavil a začal sa na mňa pozeráť.

Nabral som odvahu aby som sa dozvedel nejaké informácie. „Prepáčte. Viete mi povedať kde som?“ neistím hlasom som sa ho opýtal. Neodpovedal nič. Bol stále ticho a iba sa na mňa pozeral.

„Pane. Viete kde som?“ skúsil som hlasnejšie. Bol to predsa už len starší pán a možno ma nepočul. No nič sa nedialo ani tento krát. Bol iba ticho a bez žmurknutia ma sledoval naďalej. Mal som už aj strach, pretože som nevedel kde som a hlavne, nevedel som to zistiť.

Poobzeral som sa okolo seba či niečo nezbadám. Všade bol iba piesok a nič iné. Ako som sa sem dostal? Pozrel som sa na neznámeho pána, ktorý ma stále sledoval. Napadlo mi, či ma vôbec vidí a či sa pozerá na mňa. Pretože doposiaľ všetci čo prešli okolo mňa neprejavili ani náznak toho, že je tu niekto cudzí. Musel som medzi nimi vyčnievať. Bol som predsa inak oblečený a ešte nikto nepomôže chlapcovi ležiacom na zemi? Nabral som silu a postavil sa

2 Snom za snom

na nohy. Možno takto uvidím niečo iné a zaregistruje ma aj starší pán nepretržite stojac predomnou.

Jeho oči išli zároveň s mojimi. Videl ma. Bol som si už istý. Aspoň to ma potešilo. „Pane?“ skúsil som šťastie znovu. Tento krát sa už pohol a urobil náznak toho, že ma aj počuje. Podišiel som k nemu bližšie aby ma mohol počuť ešte lepšie. Otváral som ústa keď sa jeho pravá ruka pohla smerom ku mne. Okamžite som zastavil aby na mňa nedočiahol.

Jeho ruka sa dostala do výšky mojich očí, keď sa vystrel aj jeho ukazovák. Ukazoval smerom za mňa, niekam do neznáma. Pomaly som sa otočil sledujúc jeho druhú ruku. V tom som ich zbadal. Niečo, čo bolo doposiaľ iba mojou túžbou. Stáli tam tri vedľa seba mohutne sa týčiac do neba.

Pyramídy? Som v Egypte? Ale ako? Toto moje zistenie vyvolalo iba ďalšie otázky, na ktoré som si nevedel dať odpoveď. Otočil som sa znovu smerom k neznámemu pánovi aby som sa možno od neho dozvedel niečo viac. Zmizol. Nevidel som ho na mieste kde ešte pred chvíľou stál. Rýchlo som sa začal obzerať okolo seba kam mohol ísť ale nevidel som nič iba milióny zrníek piesku.

Ako sa mohol dostať preč bez toho aby som ho ešte zazrel? Čoraz viac som nechápal tejto situácií a chcel odtiaľto odísť niekam, kde som to poznal a bol v bezpečí. Ale v okamihu ako som sa pozrel na pyramídy som odniekiaľ vedel, že sa musím vydať smerom k ním.

Z tohto miesta som mal pocit, že sú odomňa vzdialené kilometre ale každým krokom boli čoraz bližšie a bližšie. Už som ich mal na dosah. Načial som ruku aby som sa chytil jedného z divou sveta keď v tom momente sa vzdialili znovu na vzdialenosť, z ktorej som k ním prišiel. Nechápal som tomu ale neostávalo mi nič iné iba sa znovu vydať smerom k ním. Dostal som sa k ním za kratší čas ako prvý krát, pretože som pridal do kroku. Pomaly som načahoval roku

aby som sa ich už tento krát dotkol. Už iba pár centimetrov ma delilo od tvrdého, pieskovitého kameňa. Centimeter a mám ich.

Znovu? Znovu to isté čo pred chvíľou? Vzdialili sa na pôvodnú vzdialenosť. Bol som už trochu nahnevaný ale túžba sa ich dotknúť a posadiť sa bola väčšia a preto som sa opätovne vydal na rovnakú cestu. Teraz som už priam bežal a chcel vyskúšať túto možnosť.

Mám ju. Držím sa pyramídy. Aký je to skvelý pocit. Usmial som sa keď v tom sa zotmel.

„Peter, vstávaj. Zmeškáš do školy.“ Počul som hlas jednej z vychovávateľiek. Posadil som sa na posteľ a uvedomil si, že toto všetko bol iba sen. Nebol som skutočne v Egypte. Zoskočil som z postele a pravou nohou zakopol o knihu. Bola tom moja obľúbená kniha, ktorú som vždy listoval pred spaním. Rýchlo som ju vložil na posteľ a prikryl aby ju nikto nevidel.

Nestihol som sa poriadne naraňajkovať, pretože som musel rýchlo utekať do triedy aby som stihol začiatok vyučovania. Ani som nevnímал čo sa hovorilo na hodinách, pretože som nevedel prestať myslieť na svoj sen. Na hodinách sa v podstate iba opakovalo učivo a keďže ma to veľmi bavilo vedel som odpovedať na všetko čo sa ma opýtali. Na každej hodine som odpovedal na jednu otázku a keďže som bol u každej pani učiteľky zafixovaný ako dobrý žiak, nechali si ostatné otázky na spolužiakov.

Deň utekal veľmi rýchlo a ja som ani po troch hodinách nevedel prestať myslieť na miesto zo svojho sna. Egypt, miesto kde by som sa raz chcel vycestovať a obzrieť si krásu pyramíd na vlastné oči a nie len z obrázkov.

Bol som už dnes na poslednej hodine a preto som sa nevedel dočkať okamihu, kedy budem môcť znovu nazrieť do knihy. Keď v tom sa pani učiteľka opýtala. „Čo si myslíte o snoch? Čo nám naše sny chcú povedať?“ Pozerala sa po celej triede a nedočkavo čakala na nejakú odpoveď. Nikto sa neprihlásil ani nevydal hláska.

„Budúcnosť.“ Zakričal som nakoniec. „Budúcnosť?“ prekvapene sa ma opýtala pani učiteľka. „Áno. Budúcnosť.“ S istým hlasom som odvetil. Podišla smerom ku mne a položila ma ďalšiu otázku. „Prečo si myslíš, že práve budúcnosť, Peťko?“

„Pretože sa mi dnes snívalo o tom, ako som bol pri pyramídach v Egypte. A viem, že tam raz pôjdem.“ Odpovedal som sebaisto a bol so svojou odpoveďou veľmi spokojný. A hlavne šťastný.

Ohneď sa po mojej odpovedi v triede ozval veľký smiech. Všetci sa smiali tejto mojej odpovedi. Nechápal som prečo? Však som nepovedal nič nereálne.

Pani učiteľka sa snažila upokojiť spolužiakov ale tí sa iba smiali viac a viac. „Do Egypta? A ako sa tam decko ako ty dostane?!“ Ozval sa jeden zo spolužiakov. Táto jeho poznámka vyvolala ešte väčší smiech a mne bolo čoraz horšie.

Zrazu sa ten pocit šťastia vytratil a začal som sa cítiť smutne a hlavne nahnevane. „Veď ty ani nevieš kde Egypt je!“ Zakričal som na celú triedu.

„Čo si to povedal?!“ Ozval sa spolužiak, ktorý začal túto slovnú prestrelku. „Že ty ani nevieš kde sa Egypt nachádza a ani čo sú to pyramídy!“ pokračoval som v kričaní keď som si uvedomil, že zrazu nadomnou stojí Ondrej. Bol triedou veľmi obľúbený. Ale nebol ani šikovný ani múdry. Jediný dôvod prečo ho všetci majú radi je, že bol o hlavu vyšší ako všetci ostatní v triede a preto sa ho všetci iba báli.

Neuvedomil som si, že to povedal práve on. Možno by som ostal radšej ticho, pretože dostať sa s ním do konfliktu je istá bitka. Ale vždy mu to prešlo, pretože nejako dokázal presvedčiť vychovávateľky, že to nechcel.

V okamihu ako zazvonilo som preto rýchlo utiekol z triedy na svoje tajné miesto. Nikto o ňom nevedel iba ja, a keďže som nemal rád svojich spolužiakov a ani nikoho v tomto detskom domove, utekal som sem veľmi často. Jediný spoločníci boli staré metly a lopatky.

Nebolo to bohvie ako útulne ani pohodlné ale za ten čas čo sa tu nachádzam, som si na to zvykol. A hlavne to bolo jediné miesto kde som mohol byť osamote. Občas som si zobral aj nejakú knihu a baterku aby som mohol nerušene listovať v knihách. A keďže som nemal žiadne hodinky, nevedel som ani koľko je hodín. Vždy ma preto hľadali po celom domove, ale mne to bolo jedno. Vypočul som si pár slov od svojej vychovávateľky ale pretože som sa vždy objavil, aj keď nikto nevie odkiaľ, vyviazol som iba s napomenutím. Iné by bolo keby som utiekol niekam preč mimo priestorov ubytovne alebo pozemku.

Po niekoľkých hodinách som sa nakoniec rozhodol opustiť svoj úkryt a rovno si to namieril smerom na izbu. Pretože som sem prišiel posledný a pre veľký počet detí, ktoré sa tu nachádzali, ostala mi už iba jedna malá izba na konci domova. Pôvodne to bola špajza ale podarilo sa im ju prerobiť na akú takú izbu. Veľmi mi to nevadilo. Bol som rád, pretože som si vždy dlho do noci mohol čítať. Pre istotu som bol vždy ale radšej schovaný pod perinou a čítal za svetla baterky.

Po tom dnešnom výstupe v triede som očakával Ondreja pohybujúceho sa okolo mojej izby. Určite mi nezabudne, že som sa mu postavil a bude mi to chcieť vrátiť aj s úrokmi. Nazrel som preto z poza rohu. Nikoho som nevidel a preto som sa smelo rozbehol k svojej izbe. Nikto ma nečakal ani tam. Bolo to prekvapivé ale na druhej strane som bol iba rád.

O chvíľu som počul ako sa po chodbe nesie hlas jednej z vychovávateľiek oznamujúci začiatok večierky. Čiže čas ísť spať. Rýchlo som preto ľahol pod perinu a tváril sa, že spím. Už som vedel, že vždy sa začne kontrola v mojej izbe a keďže som mal ešte iné plány, jediná možnosť ako ich zrealizovať bola sa tváriť, že už spím. Ani nie po minúte ako som sa schoval pod perinu sa otvorili dvere a vošla dnu pani vychovávateľka.

„Peťko?“ Tichým hlasom na mňa zašepkala. Neozval som sa

a tváril sa, že spím aj napriek tomu, že to bola asi jedna z vychovávateľiek, ktoré som mal rád. „Peťko?“ znovu na mňa zašepkala ale ja som sa znovu nepohol. Keď usúdila, že už spím zatvorila za mnou dvere a odkráčala smerom k ďalšej izbe. Ešte som chvíľu počkal pre prípad, žeby si to rozmyslela.

Keď som usúdil, že budem v bezpečí, vytiahol som z pod vankúša baterku a knihu. Z periny som si urobil provizórny stan a začal listovať svojou knihou. Prechádzal som jednu stránku za stránkou až pokým som sa nezastavil na jednej od ktorej som nevedel odtrhnúť oči. Ale pretože ma už zmohla únava, rýchlo som ju zatvoril a rozhodol sa, že pre dnešok stačilo a je čas ísť spať.

Otváram oči a všetko čo vidím je iba voda. Kopec vody. Kde to som? Ako som sa sem dostal? Sedím na zemi ako keby ma tu niekto usadil. Okolo mňa prechádza dav ľudí. Keď sa pozriem lepšie všimam si, že to nie sú ani ľudia. Majú ľudské telo ale tvár majú veľmi čudnú. Obchádzajú ma ako keby som bol duch. Nikto sa na mňa ani nepozrie. Začína ma to trápiť a pociťujem strach. V tom sa predom mnou zjaví starší pán. Pozerá priamo na mňa. Prvá osoba, ktorá o mňa prejavu záujem a hlavne si prestávam namýšľať, že som duch.

„Pane. Prosím vás, kde som?“ opýtal som sa priamo ale starcom to ani nepohlo. „Haló, počujete ma?“ Začal som mávať rukami aby som hádam takto upútal jeho pozornosť. Ale on stále iba nehybne stál. Obzrel som sa okolo seba, či nezbadám niečo známe čo by mi dalo odpoveď na to, kde sa práve nachádzam. Okolo seba som videl iba dav neznámych osôb.

Kráčali smerom dopredu v zástupe ako jeden. Niekam sa ponáhľali ale vôbec netuším, že kam. A keďže ma už nikto iný nevidel, jediná možnosť ako získať odpovede bol starší pán predom mnou. Rozhodol som sa, že sa postavím a priblížim sa k nemu čo najbližšie aby ma lepšie počul. Videl som jeho oči ako sa pohybujú súčasne s mojimi pri tom ako sa snažím postaviť na nohy. Kráčam

smerom k nemu a zároveň vyslovujem. „Pane. Chcem sa vás niečo opýtať.“ No skôr ako som mu znovu položil otázku jeho ruka sa začala pohybovať. Radšej som sa zastavil aby mi neublížil. Jeho ruka sa zastavila na úrovni mojich očí. Pomaly sa začal pohybovať aj jeho ukazovák. Ukazoval smerom za mňa. Rýchlo som sa preto otočil aby som uvidel osobu alebo objekt, ktorý mi chcel ukázať.

V okamihu ako som to videl, som presne vedel kde sa nachádzam. Ale ako som sa sem dostal? Ako som sa dostal do Benátok? Chcel som túto otázku položiť pánovi, ktorý mi dal odpoveď na otázku aj keď nevyslovil ani slovo. Nebol tam kde stál pred chvíľou. Ohliadol som sa okolo seba, či nezbadám kam mohol zmiznúť ale všade boli iba záhadné postavy.

Vtedy som si uvedomil, že to sú to ľudia ale majú na tvári iba masky. Bol predsa karneval. Povestný benátsky karneval. Znovu som sa preto otočil a kráčal smerom k miestu, ktoré mi prezradilo kde sa nachádzam.

Bola to Bazilika svätého Marka. Krásna, nádherná budova na ktorú som sa chcel pozrieť z blízka a nie iba z obrázkov. S veľkým pocitom šťastia som sa teda vydal smerom k nej. Už len pár krokov a budem stáť pred hlavným vchodom. Pozrel som sa hore aby som si užil tento pohľad keď sa všetko prevrátilo ako kocka a ja som stál znovu na mieste kde som začínal. Nechápal som čo sa stalo. Znovu som sa teda vydal smerom k bazilike ale tento krát už rýchlejším krokom. Pred bazilikou som spomalil a pomalými krokmi sa snažil dostať k dverám. Pomaly som dvíhal aj hlavu keď znovu. Zase som stál na pôvodnom mieste. Teraz som sa už rozhodol, že tam pobežím a urobím to rýchlo. Síce bolo okolo mňa a aj predo mnou veľa ľudí, vždy sa mi podarilo dostať sa pomedzi nich bez kontaktu. Skoro to vyzeralo, že sa každým krokom, ktorý som urobil spravila cesta iba pre mňa.

Dobehol som k dverám a pozrel sa hore. Nádhera. Usmial som sa keď sa zrazu zotmelo.

„Peťko. Vstávaj už, zmeškáš do školy.“ Znovu ma prebúdza pani vychovávateľka. Pomaly som otvoril oči aby som sa zorientoval kde sa nachádzam. Povzdychol som si, pretože stále som iba na posteli. Žiadna bazilika ani Benátky.

Posadil som sa na posteľ aby som znovu preskúmal svoj sen. Znovu sa mi snívalo o jednom z miest kam sa chcem v živote dostať. Ale už druhú noc po sebe? Nechápujú som sa prezliekol z pyžama. Rýchlo schoval knihu s baterkou pod vankúš a utekal do školy.

V škole ma to dnes taktiež nebavilo. Už sme neopakovali ale odpovedali pred tabuľou všetci, ktorí si museli zlepšiť známky. Nepočúval som kto čo hovoril iba sedel a uvažoval o svojich snoch. Najskôr Egypt? Potom Benátky? Chcel som ísť na viac miest a preto som nechápal, prečo sa mi snívalo práve o týchto dvoch miestach. Ako som tak uvažoval, neskôr mi to doplo. Boli to posledné miesta, ktoré som videl pred spaním v mojej knihe. Je to zázračná kniha?

Z môjho premýšľania ma vyrušil kus papiera, ktorý si to namieril priamo do mojej hlavy. Papier bol prázdny. Obzrel som si ho z oboch strán keď som zaregistroval Ondreja. Prstom si prešiel po krku. Hneď som pochopil na čo naráža. Ešte nestihol uskutočniť svoju pomstu zo včera. Vyschlo mi v krku a uvažoval ako sa mi podarí z tohto dostať. Vedel som, že nenájdem od nikoho v triede pomoc. Už len preto, že sa ho každý bál ale hlavne preto, že som tu nemal žiadneho kamaráta, ktorý mi by mohol pomôcť. Snažil som sa na to nemyslieť. Ale nedalo sa, pretože nad tabuľou boli hodiny. A koniec tejto vyučovacej sa už pomaly približoval.

Videl som jeho lavicu. Bola úplne prázdna. Tašku držal v rukách aby bol čo najskôr pri dverách. Mal som to k ním bližšie ja, ale on sa zase k ním nemusel dostávať cez plnú triedu spolužiakov. Sedel som

v zadnej lavici v stredom rade a on v druhej, v rade pri okne. Bolo asi päť minút do konca hodiny keď sa ozvala pani učiteľka.

„Tak deti. Každý mi napíše kam by sme mohli ísť tento rok na koncoročný výlet. Rozdám vám papieriky a zajtra si urobíme vyhodnotenie.“ Kráčala okolo každej lavice a každému rozdala malý papierik. Pozrel som sa na Ondreja, ktorý mi po dlhej dobe nevenoval pozornosť. Začal písať na papierik a pretože bol v predných laviciach mal to napísané skôr ako sa ku mne vôbec tento papierik dostal.

Ešte aj toto ma spomalí. Nevyzeralo to pre mňa dobre. To vôbec nie. Konečne sa ušiel papierik aj mne. Všimol som si, že on to svoje pôvodné rozhodnutie prepisuje. Rýchlo som preto napísal prvú vec čo ma napadla. Zdvihol som ruku na znak, že už mám svoj nápad napísaný. Pani učiteľka si to ani neprečítala a vložila to medzi ďalšie papieriky od spolužiakov.

Vyskočil som zo stoličky snažiac sa byť pri dverách čo najskôr a utiecť pred Ondrejom. Vtedy sa ešte raz ozval hlas od pani učiteľky. „Na zajtra si nezapadnite doniesť vypracovanú kapitolu dvanásť. Budem to kontrolovať. Môžete odísť.“

Rozbehol som sa smerom k dverám. Ale ako som očakával zastavili ma spolužiaci, ktorý sa museli rozhodnúť kráčať vedľa seba od lavici k lavici. Toto nie. Pomyslel som si smutne v duchu. Bol som od dverí už asi iba dva metre keď som pred nimi zbadal Ondreja. Iba sa usmieval, pretože sa mu splnilo to čo chcel. Ostal som stáť nehybne ako socha a ostatný spolužiaci ma iba obchádzali čudujúc sa, prečo sa neponáhľam z triedy. Každý prešiel okolo Ondreja. Pomaly som ostal v triede iba ja a on. Neostávalo mi nič iné iba sa skúsiť nejako dostať z jeho zovretia v momente ako ma chytí. Kráčal som preto tak pomaly ako to ide a v okamihu keď budem od neho pol metra, prešprintovať okolo neho.

Môj plán by aj vyšiel, kebyže ma pred triedou nečakal zvyšok spolužiakov. Všetci vedeli čo sa bude diať. A keďže sa mi podarilo

utiecť už včera, dnes to bolo málo pravdepodobné. Narazil som do húštiny tiel. Odraz ma posadil priamo na zem a ja padol rovno na zadok. Ozval sa veľký smiech a mne to prišlo veľmi ľúto. Nikdy som nikomu z týchto ľudí, ktorý stoja predou mnou nič zlé neurobil ani nepovedal. Nezhováral som sa s nikým, pokým to nebolo priam nevyhnutné. A teraz stoja nado mnou ako pri nejakom predstavení. Všetci sa smiali ako keby som nebol človek ale iba nejaký tvor, ktorý si to zaslúži.

Snažil som sa postaviť keď v tom som sa zase ocitol na podlahe. „Kamže kam?“ ozval sa škodoradostne Ondrej. Hodil tašku jednému z mojich spolužiakov. Teda spolužiakov iba na papieri.

„No čo s tebou urobím. Myslíš si, že keď vieš niečo viac ako ja, si chytřejší? Tak ja ti ukážem čo ťa tvoja chytrosť bude stáť.“ Dopovedal a bez zaváhania ma kopol do pravej nohy. Bola to neskutočná bolesť. Mal som slzy na krajíčku ale snažil som sa ich potlačiť aby som nedosiahol to čo chcel. Potupit' ma pred celou triedou. Chcel som v tom vytrvať ale po ďalšom kope to už bol problém. Našťastie si to nikto nevšimol, pretože Ondrej povedal niečo na čom sa znovu začali všetci smiať.

„Vieš“, začal Ondrej a klakol si tesne vedľa mňa, „musí ťa niekto naučiť, že so silnejšími si nemáš zahrávať ak ich nedokážeš poraziť.“ Dopovedal a dal mi facku. Neudrel ma päťou aj keď som to očakával, asi iba z toho dôvodu, že po pästi by mi ostal monokel a po facke iba červené líce. Už vedel ako má udrieť iného tak, aby neostali nejaké viditeľné znaky. Stále čupel a dával mi jednu facku za druhou. Už som to nemohol vydržať a rozplakal som sa. „Tak vidíš.“ Povedal a postavil sa ako keby práve porazil niekoho v aréne. „Už si sa hádam naučil, že nemáš vymýšľať žiadne somariny o nejakom blbom Egypte. Bol to iba tvoj sprostý sen a nič viac.“ Prešiel okolo mňa ako zver okolo mŕtvol. „Pochop, že ty sa do Egypta nikdy ale nikdy nedostaneš.“ Pokračoval vo svojom prejave.

Pomaly som prestával plakať, pretože som si začal uvedomovať, že zjavne má pravdu. Pravdu, ktorú som si ale nechcel priznať. „Chápeš?“ jeho tvár sa dostala to tesného kontaktu s tou mojou. „Tak chápeš? Nepočujem.“ Zahnal sa rukou ale zastavila sa tesne pred mojou tvárou. „Áááno.“ Trasúcim hlasom som mu odvetil. „To som teda rád. A teraz nahlas povedz, že ten tvoj sen bola veľká sprostosť a do Egypta sa nikdy nedostaneš.“ Znovu kráčal okolo mňa usmievajúc sa na všetkých okolo.

„Nie!“ Zakričal som. Ani som si to neuvedomoval, ale zakričal som to veľmi hlasno takže ma bolo počuť. Ondrej sa zastavil ako keby neveril tomu čo práve počul. Prefackal ma pred všetkými práve preto, že som sa mu postavil a ja mu znovu odporujem? Všetci stíchli, pretože všetci tomu zjavne nemohli uveriť. „Čo si to povedal?“ Prekvapene sa ma opýtal a znovu si čupol pred mňa. Bol som ale ticho, pretože som oľutoval to čo som pred chvíľou povedal.

„Zopakuj to znovu!“ zakričal na mňa a pripravoval si svoju ruku na ďalšiu facku. Pokrútil som hlavou, pretože som nechcel povedať nič, čomu som neveril. „Nepovieš?“ napriahol rukou a dodal. „Ako teda chceš.“ Znovu som pocítil jeho ruku na svojej tvári. Jedna, dve, tri facky v priebehu pár sekúnd. Už som očakával aj ďalšiu keď sa zrazu ozval v dave nejaký šum.

„Ide ... mladá ... utekajme.“ Ozývalo sa zo všetkých strán. Nepočul som súvislú vetu, pretože som sa snažil čo najviac pripraviť na úder. Aj keď na to sa pripraviť nedá.

Otvoril som oči keď som si uvedomil, že som tu ostal sedieť sám. Videl som posledných zo spolužiakov ako utekajú do svojich izieb alebo sa bežali schovať na záchody.

O chvíľu sa pred mňa zjavila jedná z vychovávateľiek. Bola tu nová a našťastie to bola práve tá, ktorú som tu mal najradšej. Rýchlo pribehla ku mne s prekvapeným výrazom.

„Peťko? Čo sa ti stalo?“ opýtala sa ma ale ja som nevedel čo jej

mám povedať. Vedel som, že ak poviem pravdu tak si to zajtra znovu odnesiem. „Ale nič. Iba som sa pošmykol.“ Snažil som sa zaklamať ale už dopredu som vedel, že sa mi to nepodarí. Mal som líce červené ako najčervenejšia paprika.

„Pod' so mnou. Všetko mi povedz.“ Naliehala na mňa. „Nie. Fakt som v poriadku. Na izbu zídem sám.“ Snažil som sa ju presvedčiť. Ale na druhej strane som bol rád, že sa mi snažila pomôcť. Staršie vychovávateľky by so mnou nemali takýto súcít. Okamžite by ma poslali späť do izby bez toho aby zisťovali čo sa mi naozaj stalo. Bola môj anjel strážny. Jediná osoba o ktorej som vedel, že jej na mne záleží.

„Ďakujem, pani vychovávateľka ale naozaj zídem na izbu sám. Bude to tak lepšie.“ Pokračoval som v presvedčaní a popri tom ako som sa o to snažil, obzeral som sa po okolí či neuvidím Ondreja. Chcel som aby to vyzeralo tak, že nikomu nič nepoviem.

Nakoniec ustúpila a pustila ma na izbu samého. Na konci chodby som sa pre istotu otočil. Nikto nestál na chodbe, iba ona. Sledovala ma celou cestou až pokým nezídem za roh. Uľavilo sa mi ale keďže na izbu som to mal ešte hodný kus, rozbehol som sa, aby som bol v bezpečí čo najskôr. Rýchlo som za sebou zabuchol dvere a zamkol sa. Bolo veľa spôsobov ako sa dostať k mojej izbe a keďže nikto zo zamestnancov nevedel čo sa stalo, bolo to pre moje bezpečie to najlepšie.

Pred spaním ale nesmiem zabudnúť odomknúť. Nemali totiž radi ak sme sa zamykali. Kontrola musela byť a podľa predpisov nás museli vidieť. Stalo sa už pár krát, vraj, že sa pozamykali na izbe iba preto, aby mali čas ujsť cez okno. Posadil som sa na posteľ a vypustil všetky slzy, ktoré som sa snažil tak tvrdohlavo udržať. Veľmi ma sklamalo, že mi nikto nechcel ani len trochu pomôcť. Ani po tom ako zmizol Ondrej. Myslel som si, že sa ho všetci iba boja, ale začal som si uvedomovať, že to nebol strach, čo im bránil v pomoci ale, ja. Nikto

ma tu nemá rád. Každému kto chcel som pomohol s učivom. A oni sa mi takto odvd'áčujú? Ved' už nikomu nepomôžem. Zaprisahával som sa, pretože robiť dobro ostatným nemalo zmysel. Hlavou my behalo kopec takýchto myšlienok. Začínal som si predstavovať každého jedného zo svojich spolužiakov a prial im tie najhoršie veci, ktoré ma v ten okamih napadli.

Lahol som si na posteľ a hlava mi padla na niečo tvrdé. Zdvihol som vankúš a zbadal som svoju knihu. Uvedomil si, že za všetko môže ona. Ona ma dostala do tejto situácie. Keby som o nej nevedel, tak by som si ňou ani nelistoval. A keďže sa mi snívali posledné miesta, ktoré som v tejto knihe videl, bola jasným strojcom tohto všetkého. Chytil som ju v úmysle hodiť na podlahu tak silno ako som len vedel. Už som ju mal nad hlavou keď sa ozvalo zaklopanie a pokus otvoriť zamknuté dvere. Vtedy som si uvedomil, že sa už zotmelo. Všetky moje myšlienky zapríčinili, že som prestal vnímať čas.

„Peťko? Otvoríš dvere? Ďakujem.“ Ozval sa z poza dverí hlas jednej z vychovávateľiek. Rýchlo som vložil knihu znovu na posteľ a prikryl ju vankúšom. Odomkol som dvere, za ktorými stala moja obľúbená vychovávateľka.

„Ďakujem. Prečo si bol zamknutý?“ milým hlasom sa opýtala. „Len tak.“ Odvetil som a znovu sa posadil na posteľ. Dúfal som, že keď ma videla vo svojej izbe tak aj odíde ako vždy. Tento krát ale podišla k mojej posteli, zobrala stoličku a postavila ju priamo predomňa. Chvíľu sme na seba iba pozerali keď sa opýtala. „Peťko, čo sa dnes stalo pred triedou?“ Nepovedal som ani slovo a naďalej sa pozeral smerom na podlahu. „Mne to môžeš povedať. Nikomu to nepoviem.“ Pokúšala sa získať moju dôveru ale ja som bol odhodlaný nepovedať nič tak ako pred triedou. „Viem, že sa niečo stalo. Niečo čo by sa nemalo stávať.“ Pokračovala vo svojom monológu.

Nejaká časť zo mňa jej chcela všetko vyrozprávať. Doteraz som

nikomu nepovedal o tom ako sa cítim ani o tom, čo všetko mi behá hlavou. Vyhovovalo mi to ale teraz som mal nejakú vnútornú potrebu všetko vyrozprávať. Už som otváral ústa aby som to zo seba dostal, keď sa ozval hlas pani vychovávateľky.

„Čo je to pod tvojim vankúšom?“ Opýtala sa ale skôr ako som mohol niečo povedať, načiahla ruky a zobrala do rúk moju knihu. Myslel som si, že som ju schoval poriadne. Za celý čas o nej nikto nevedel už len preto, aby nikto nevedel čo si prezerám a hlavne preto, aby som ju nemusel vrátiť do knižnice. Raz keď bolo v knižnici viac ľudí, som ju nepozorovane prepašoval okolo pani knihovničky. Od vtedy do nej nahliadam každý večer a nikto o tom nevedel. Až doteraz. „Má táto kniha niečo spoločné s tým čo sa dnes stalo?“ S ďalšou otázkou sa na mňa pozrela.

Už som neudržal svoje nutkanie nepovedať vôbec nič a preto som po dlhej dobe prehovoril. „Áno.“ Odvetil som a skôr ako by položila ďalšiu otázku, som začal všetko rozprávať. Ako si mi snívalo o Egypte. A ako som to spomenul na hodine. Ako som vyprovokoval Ondreja tým, že som ho zosmiešnil pred triedou iba preto, že on nevie kde Egypt je. Ako si ma počkal pred triedou a čo všetko sa tam udialo. V očiach pani vychovávateľky sa objavil smútok. Posadila sa vedľa mňa a aj keď som nemal alebo nepoznal svoju mamu, predstavoval som si, že nejako takto to musí vyzerat' v normálnych rodinách.

„Neboj sa. Všetko bude v poriadku.“ Utešovala ma a ja som sa za celý dnešný deň cítil konečne šťastný. „Je pekné, že máš sny. Nie všetci ich totiž majú ale niekedy sa stretneš s ľuďmi, ktorý budú chcieť tvoje sny zničiť iba preto, že oni sami žiadne nemajú.“ Pokojným hlasom sa ma snažila povzbudiť. Síce som nechápal ako niekto nemôže mať žiadny sen, ale jej slová mali na mňa veľký dopad. Pomohli mi viac ako som si dokázal predstaviť. Jednoduché slová ale je v nich toľko energie. Iba som si usmial a ona si taktiež uvedomila, že je mi asi lepšie.

„Snívaj. Neprestávaj. Ibaže niektoré sny sa nespĺnia hneď. Môže to trvať aj niekoľko rokov. Si ešte mladý a preto by si ťa musel niekto, niekto naozaj bohatý adoptovať aby ti takéto sny mohol plniť.“ Pokračovala v rozprávaní a bolo vidieť, že jej to je naozaj ľúto. Bolo to ľúto aj mne, pretože mala pravdu. Jedinou možnosťou ako splniť svoje túžby bolo dostatok peňazí. A tie som ja ani tento domov nemali.

Ale aj napriek tomu som nepociťoval hnev ani smútok nad týmto všetkým. Uvedomil som si, aj keď až teraz, že Egypt aj Benátky sú strašne ďaleko a bez peňazí sa tam dostať nedá.

„Dobre Peťko. Ale teraz už rýchlo pod perinu a spať.“ Postavila sa z postele a knihu položila na nočný stolík. Položil som vankúš na správne miesto a schúlil sa pod perinu. Pani vychovávateľka sa otočila smerom ku mne aby videla, že je všetko v poriadku, keď som si uvedomil ešte jednu vec. Niečo čo sa stalo dnes na poslednej hodine a ktorá ma môže znovu priviesť do rovnakej situácie ako dnes.

„Pani vychovávateľka, počkajte!“ Prehovoril som skôr ako stihla opustiť izbu. „Áno Peťko?“ Opýtala sa ma na dôvod mojej výzvy. „Mám na vás jednu prosbu“, začal som nesmelo ale musel som sa nejako zachrániť pred rovnakou bitkou ako dnes, „na jednej dnešnej hodine sa ešte niečo stalo a znovu mi to môže narobiť problémy.“ Dopovedal som a začal jej v skratke vysvetľovať, prečo mi môže zajtra hroziť problém.

„Ktorú hodinu?“ opýtala sa. „Poslednú. Piatu tak ako aj dnes.“ Odvetil som aj keď som nechápal ako jej táto informácia pomôže, keď som ju prosil o niečo iné. „Dobre. ale teraz už naozaj. Dobrú noc.“ Usmiala sa ako keby jej práve napadol skvelý plán. „Dobrú noc.“ Odvetil som. Skôr ako som sa chcel opýtať čo jej napadlo a ako mi pomôže zatvorila dvere a bola preč.

Začal som uvažovať čo všetko môže spraviť. Stačilo by predsa keby poprosila pani učiteľku o môj lístok a bolo by po probléme.

Pozrel som sa na svoju knihu. Ale skôr ako som ju chytil do rúk som si uvedomil, že dnešok bol ťažký deň. A jediná vec o ktorej chcem aby sa mi snívalo, bola moja krásna pani vychovávateľka. Dnes si dám od knihy pokoj a budem myslieť iba na môjho anjela strážneho.

Otvoril som oči so zistením, že sa nachádzam vo svojej izbe. Dnes žiadny sen? Nevedel som či sa mám radovať alebo smútiť. Posadil som sa na posteľ keď sa ozvalo zaklopanie a do izby vstúpila jedna z vychovávateľiek. „Už si hore? Dobre.“ prekvapene zastala medzi dverami. Doteraz musela vždy jedna z nich prísť až k mojej posteli a prebudíť ma.

Vo chvíli keď odišla som si spomenul na večerný rozhovor. Aj dnes ráno som vedel, že všetko čo som si večer vypočul bola pravda. Na cestovanie potrebujem peniaze. Veľa peňazí ale čo keď silno túžim vidieť všetky tie miesta z mojej knihy. Neboli to iba Egypt a Benátky, a mi snívalo, ale ďalšie rôzne zaujímavé pamiatky a budovy, ktoré som túžil navštíviť. Ibaže ako to dokážem zmeniť. Som iba osemročný chlapec bez rodiny. Bez niekoho, kto by mal dostatok peňazí na moje sny. Iba sny. Musel som sa zmieriť s tým, že ešte pár rokov, možno desiatok rokov potrvá, pokiaľ sa mi niečo z toho začne plniť.

Ale najskôr sa musím dostať z domova, pretože tu majú ledva peniaze na nás a nie to ešte na naše sny. Odísť niekam preč. Na dobrú školu a nájsť si dobré zamestnanie aby som mal dostatok peňazí na to všetko.

Po chvíli som si uvedomil, že to už snívam veľmi ďaleko. Dnes je ďalší deň, ktorý bude rovnaký ako predošlé dni. Na chodbe som už počul hluk a preto som sa rýchlo poponáhľal na raňajky. Prvýkrát v tomto týždni sa stihnem aj naraňajkovať.

Jedáleň už bola plná ale to mi vôbec neprekážalo. Zobral som si podnos a odobral sa na svoje miesto. Jedno jediné miesto kde si nikto nesadal. Bolo v rohu kde som mohol vidieť na všetkých ale nikto

nemohol vidieť mňa. Mohol alebo nechcel. Vôbec mi to neprekážalo. Práve som videl prechádzať Ondreja a ja si spomenul, že dnes je môj osud vložený do rúk mojej vychovávateľky. Ani teraz som nevedel prísť na to, ako mi chce pomôcť. Bolo to predsa jednoduché ale z jej úsmevu som bol zmätený.

Bol som v triede medzi prvými a preto som si sadol, ako vždy, do poslednej lavice kde som bol mimo diania v triede. Samota bola jediným mojim kamarátom spolu s mojimi snami.

Nikto v triede neprejavil o mňa žiadne záujem. Nikto nezisťoval či som po včerajšku v poriadku. Ich problém. Stále som sa snažil udržiavať rovnaké myšlienky ako včera. Nikomu už nepomôžem aj keby to bol neviem kto. Nikomu.

Hodiny sa dnes hýbali nejako rýchlejšie až pokým neprišla posledná hodina. Hodina, ktorá ma znovu privedie do problémov iba preto, čo som napísal na lístoček, ktorý nám včera rozdala pani učiteľka.

„Utište sa.“ Snažila sa upokojiť triedu, pretože na poslednej hodine sa už všetci tešili ako opustia triedu. „Včera som vám rozdala papieriky aby ste na ne napísali miesta, kam by ste chceli ísť na koncoročný výlet.“ Rozprávala a popri tom si nasadila okuliare aby lepšie videla na zoznam miest. „Bolo tu pár zaujímavých miest. Ale aj miesta, ktoré sa opakovali veľmi často.“ Oboznamovala nás z výsledkom a všetci prekvapivo počúvali. „Väčšina z vás napísala, že sa chce aj tento rok zúčastniť prehlíadky v Zoo. Čiže toto miesto vyhralo a tam aj pôjdeme na koncoročný výlet.“ Oznamila výsledok hlasovania. Ozval sa potlesk od tých, ktorý navrhli tento plán. Videl som ale aj sklamanie. Zjavne mali lepšie alternatívy.

Už som si vydýchol, pretože som očakával vyhlásenie celého hlasovania a vyhlásenie každého jedného miesta, ktoré sa objavilo na papieriku. Nebol som veľmi nadšený, že ideme do Zoo. Chodilo sa tam každý rok od doby, čo som sem prišiel. Mal som rád zvieratá

ale chcel som ísť niekam, kde sme ešte neboli. Spoznať niečo nové a zaujímavé.

„Som rada, že sa tak tešíte.“ S úsmevom dodala pani učiteľka. „Ale teraz sa utíšte.“ Zdvihla ruky aby ju všetci videli a prestali sa radowať. „Bolo tu jedno miesto, ktoré ma veľmi zaskočilo. A veľmi zaskočilo.“ Pokračovala v rozprávaní a mne došlo, že teraz spomenie moje miesto. Vtedy sa otočil Ondrej a tľapol si po ruke. Pochopil som to tak, že mi ukázal ďalšie facky, ktoré ma čakajú. Došlo mu, že to miesto som musel napísať práve ja. Vedť nikto iný v triede nevymýšľa, aspoň z jeho pohľadu, väčšie somariny než ja. A bolo to tu. Okamih, ktorého som sa bál aj keď som ho očakával.

Pozrel som sa na dvere, či sa v nich neobjaví znovu môj anjel ale nič. Skontroloval som aj hodiny. Do konca vyučovacej hodiny bolo viac než desať minút. Väčšinou sme takéto záležitosti riešili päť minút pre koncom, a preto som bol aj takto dohodnutý. „Našla som na jednom lístčku napísané jedno krásne miesto. Aj ja osobne by som sa tam chcela ísť pozrieť ...“ prestal som počúvať, pretože sa spolužiaci predom mnou otočili a ich pohľad smeroval na mňa. Podali mi lístok. Prekvapene som ho otvoril. „*Tak tebe včera nestačilo? Ak je tam Egypt, tak dnes nevyviazneš tak ľahko ako včera.*“ Prečítal som ho a moje oči ihneď smerovali na Ondreja. Ten si, tak ako aj včera, znovu prešiel prstom po krku. Nestačilo mu vyhrážanie sa gestami, on mi to musel aj napísať. Vyvolať vo mne ešte väčší strach.

„Benátky. Áno, musí tam byť krásne. Ibaže je to ďaleko.“ Dopovedala pani učiteľka a všetky tváre spolužiakov už boli otočené smerom ku mne. Nenapísal som Egypt ako si myslel Ondrej ale ani toto ma určite nezachráni.

„Musíš stále vymýšľať?“ „Kedy už prestaneš?“ Ozývalo sa z triedy. Bolo mi viac než jasné, že toto určite nedopadne dobre. Už aj keby som veľmi chcel z tohto nevyviaznem dobre. Už nemá na mňa záľusk iba Ondrej ale všetci z triedy.

Pozrel som sa smerom k dverám a v hlave sa opýtal, kde je pani vychovávateľka. Príde vôbec? Pomôže mi z tohto všetkého?

Ani som si neuvedomil kedy sa celá trieda pobrala smerom k oknu. Videli tam niečo, čo dokázalo prilákať k oknu všetkých. Ja som sa ale ani nepohol z miesta. Pre mňa bolo teraz dôležitejšie dostať sa z triedy nepozorovane. Teraz som mal príležitosť. Všetci boli nalepený na okne a iba obdivovali ... Ani neviem čo obdivovali ale mal som voľnú cestu. Jedinou chybou bolo, že som sedel úplne v zadnej lavici, a pokým by som sa dostal dopredu niekto by si ma určite všimol.

Po chvíli prinútila pani učiteľka všetkých aby sa znovu posadili na svoje miesto. Do konca hodiny ostávali iba dve minúty. Vôbec som sa nemohol sústrediť na posledné vety, ktoré smerovali k nám žiakom.

Z tohto tranzu ma vyrušilo až zaklopanie. Klope pani vychovávateľka? Je to ona? Veľmi som prosil aby to bola ona. Dvere sa otvorili a dnu sa zjavil môj anjel strážny.

„Prepáčte, že vyrušujem. Prišla som pre Peťka. Má návštevu.“ Informovala pani učiteľku a usmiala sa priamo na mňa.

Vtedy sa všetci znovu otočili a nechápavo na mňa pozerali. Návštevu? Nikdy som žiadnu návštevu nemal. Tak ako aj mne, určite aj toto behalo všetkým v hlavách. „To je v poriadku. Aj tak je už koniec hodiny. Peter, môžeš sa pobaliť a ísť.“ Povedala pani učiteľka po chvíli, pretože bolo aj na nej vidieť zjavné prekvapenie tak ako u spolužiakov.

Neveril som tomu, že ma niekto prišiel navštíviť. Povedali mi, že nemám žiadnu rodinu, nikoho kto by sa o mňa mohol postarať a zobrať ma z domova. Ako som kráčal smerom k dverám a všimol si na tvári pani vychovávateľky úsmev, uvedomil som si, že toto bol jej plán. Preto sa tak včera usmiala. Nechápal som prečo to takto skomplikovala ale podstatné bolo, že ma dostala z triedy pre zazvonením a preč od všetkých.

„Ďakujem pekne.“ Zmohol som sa iba na toto poďakovanie v momente ako sme boli pár krokov od triedy. Ešte nás mohol niekto začuť a nechcel som aby sa týmto klamstvom dostala pani vychovávateľka do problémov.

„Naozaj nemáš zač. Predsa som ti niečo sľúbila. Aj keď na druhej strane ...“ Odvetila a hlavne nedokončila vetu. „Čo?“ prekvapene som sa opýtal aby som sa dozvedel čo chcela povedať. „Pod' za mnou. Chcem ti niečo ukázať.“ A vykročila smerom ku kancelárií pani riaditeľky. Vôbec som nechápal ako do toho všetko zapadá pani riaditeľka. Čo mi chce ukázať?

„Urobil som niečo zlé? Pretože do kancelárie pani riaditeľky sa chodí iba z tohto dôvodu.“ Zúfalo som sa snažil získať nejaké informácie. Začal som pociťovať strach. Bol to síce iný strach ako pred pár minútami v triede ale začal som sa báť toho, čo ma tam čaká. Pani vychovávateľka bola po celý čas ticho a keďže bola ku mne chrbtom nevidel som ani ako sa tvári.

Dostali sme sa pred kanceláriu, keď znovu prehovorila. „Áno, chodieva sa tu práve preto ale existuje ešte druhý dôvod.“ Usmiala sa a ja som nevedel, či je to zlé alebo dobré.

Druhý dôvod? Ešte nejaká iná možnosť? Nikdy som o takej nepočul. Zaklopala. „Vstúpte.“ Ozvalo sa z kancelárie. Pani učiteľka naznačila aby som otvoril dvere a išiel dnu. Zo strachom som tam ani nechcel ísť, ale gestami mi naznačila aby som sa nebál a bez strachu vstúpil dnu.

Otvoril som pomaly dvere a ocitol sa v kancelárií pani riaditeľky. Stála pri stole s nejakými papiermi. Prehltol som aj keď som mal veľkú hrču v krku. Z počiatku som si nevšimol d'alšiu osobu, ktorá sedela za stolom a bola otočená chrbtom. „Len pod' d'alej.“ Nabádala ma aj pani riaditeľka aby som podišiel bližšie k stolu. Bol som od nej asi meter keď som si všimol ešte niekoho sedieť pri stole. Záhadná postava sa pomaly zodvihla.

V okamihu keď sa naše pohľady stretli som si uvedomil jednu vec. Ja ho poznám. Bol v mojich snoch. Záhadný stavec, ktorý mi ukazoval to, kam mám ísť.

„Ahoj Peťko. Volám sa Gregor. A konečne sa mi ťa podarilo nájsť.“ Vykročil smerom ku mne a ja som stále nechápal čo sa to deje. Spím ešte? Je toto ďalší sen? Nemohol to byť sen. V snoch stavec nikdy neprehovoril a teraz rozpráva?

„Kto ste?“ bolo jediné čo ma napadlo v tejto situácii. Stavec zastal. „Ako som povedal. Volám sa Gregor a som tvoj starý otec.“ Odpovedal na moju otázku.

Starý otec? Predsa mi tvrdili, že nemám žiadnu rodinu a teraz tu stojí otec jedného z mojich rodičov? Pretože som cúvol o pár metrov, Gregor znovu prehovoril. „Chápem ťa. Doteraz si nemal žiadnu rodinu. Tvrdili ti, že nikoho nemáš. To som si ale myslel aj ja. Keď som sa dozvedel, že moja dcéra, tvoja mama zomrela, nevedel som, že mala syna.“ Hovoril smutným hlasom a možno sa mu v očiach mihli aj slzy. „Veľa som cestoval a nemal som na ňu čas. Časom sme sa prestali rozprávať úplne a ja som o nej stratil akékoľvek informácie.“ Pokračoval v rozprávaní a ja som s ním začal súcítiť. Ešte som ho síce nepoznal ale bolo mi ho ľúto. „No ale na toto všetko budem mať čas s tebou.“ Pretrel si oči a snažil sa znovu pokojne pokračovať v rozprávaní.

„Začal som vybavovať všetky potrebné papiere aby som ťa mohol odtiaľto zobrať kde len budeš chcieť.“ Usmial sa na mňa a aj keď už musel mať dosť rokov, pristúpil ku mne a čupol si predo mňa. Stále sa usmieval a keďže sa mi v hlave dokola prehrávali jeho posledná slová, položil som mu, pre mňa najpodstatnejšiu otázku. „Kam len budem chcieť?“ „Áno, kam len budeš chcieť.“ Odpovedal s veľkým úsmevom na perách. Pozrel som sa na pani vychovávateľku, svojho anjela strážneho, a s veľkou radosťou som vyslovil. „Tak o jednom mieste by som teda vedel.“